

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ελληνοτουρκικές εκκρεμότητες

Η προσφυγική / μεταναστευτική κρίση έχει επαναφέρει στην επικαιρότητα τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και εκκρεμότητες. Το στάτους κβο έχει συντηρηθεί από τη Συνθήκη της Λωζάννης έως σήμερα. Εν τω μεταξύ, έχουν βεβαίως αλλάξει πολλά. Η Αγκυρα βάζει κάθε τόσο στο τραπέζι διεκδικήσεις είτε για να τις αποσύρει αργότερα ως «διαπραγματευτικά χαρτιά» είτε στοχεύοντας στην επίτευξή τους. Πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι περιώνυμες και προκλητικές «γκρίζες ζώνες», οι οποίες κάθε τόσο επανατίθενται ως αντικείμενο διαπραγμάτευσης. Η Τουρκία δείχνει να μη βιάζεται. Θέτει ζητήματα στο τραπέζι και περιμένει.

Η Ελλάδα, πάλι, κινείται μεταξύ δύο εντελώς διαφορετικών δογμάτων. Το δόγμα Μολυβιάτη είναι η μία άποψη. Σύμφωνα με αυτήν, η Αθήνα πρέπει να κερδίζει χρόνο

και να αποφύγει να καθήσει στο τραπέζι των συνομιλιών ή να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο για την επίλυση των διαφορών της με την Αγκυρα. Υπάρχει και ένα άλλο δόγμα, χωρίς συγκεκριμένο ίσως «πάτρωνα», σύμφωνα με το οποίο είναι καλύτερο να λυθούν σύντομα οι όποιες διαφορές γιατί θα υπάρξουν «μερίσματα ειρήνης» μέσω της μείωσης των εξοπλισμών κ.λπ., αλλά και δεν θα μπορέσει η Τουρκία να συνεχίσει να κλιμακώνει τις αξιώσεις της βάζοντας νέα θέματα στο τραπέζι.

Όσοι γνωρίζουν καλά τον φάκελο των ελληνοτουρκικών ξέρουν πως οι δύο χώρες έχουν φτάσει πολύ κοντά σε μια συμφωνία ως προς τα χωρικά ύδατα και άλλα «αγκάθια». Υπάρχουν βεβαίως ακόμη μεγάλες διαφορές, όπως, για παράδειγμα, γύρω από το «πόση υφαλοκρηπίδα ανήκει» στο Καστελλόριζο.

Το ζήτημα, όμως, είναι ότι καμία

ελληνική κυβέρνηση, υπό τις παρούσες συνθήκες, δεν θα μπορούσε εύκολα να αναλάβει την ευθύνη για μια συμφωνία στα σημεία όπου έχει σημειωθεί σύγκλιση. Οι ειδικοί, διπλωμάτες, πολιτικοί κ.ά., συμφωνούν πάνω-κάτω στο ποιο θα είναι το περίγραμμα μιας τέτοιας συμφωνίας. Η δουλειά που έχει γίνει από όλες τις κυβερνήσεις στο παρελθόν είναι σημαντική και έχει στηριχθεί σε πολύ αξιόπιστες γνωμοδοτήσεις διεθνών νομικών και Ελλήνων εμπειρογνομόνων. Η ελληνική κοινή γνώμη έχει όμως μια εντελώς άλλη άποψη για τα ελληνοτουρκικά. Καμία ελληνική κυβέρνηση, υπό τις σημερινές συνθήκες, δεν θα μπορέσει να αναλάβει το κόστος μιας λύσης μέσα από διαπραγμάτευση ή και προσφυγή στο Δικαστήριο. Η απόσταση ανάμεσα στις προσδοκίες της κοινής γνώμης και την πραγματικότητα είναι μεγάλη.

Οπότε; Οπότε, το δόγμα Μολυβιάτη είναι ο δρόμος που θα ακολουθήσει η Ελλάδα αναβάλλοντας όσο το δυνατόν περισσότερο την τελική διαπραγμάτευση. Ποιος είναι ο κίνδυνος; Να αναγκασθεί μέσα από την πρόκληση ενός επεισοδίου και την πίεση του διεθνούς παράγοντος να καθήσει στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης υπό δυσμενείς όρους. Αυτόν τον κίνδυνο πρέπει να αποφύγουμε, διατηρώντας την αποτρεπτική ισχύ των Ενόπλων Δυνάμεων χωρίς να πέφτουμε στην παγίδα της κλιμάκωσης. Αλλωστε, τα λάθη των Ιμίων μάς δίδαξαν πολλά. Τέλος, αυτονόπο είναι πως πιο σημαντικό από όλα είναι να σταθούμε στα πόδια μας ως χώρα και να φροντίσουμε να έχουμε ισχυρούς συμμάχους στο παγκόσμιο σκηνικό.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Καλά θα πάνε

Αισιόδοξος εμφανίστηκε ο Τσίπρας στο τελευταίο υπουργικό συμβούλιο της χρονιάς, όπου έθεσε τους στόχους για το πρώτο εξάμηνο του 2016. Αισιόδοξος και για την απαλλαγή από την επιτροπεία, και για τις συντάξεις, και για την εκκαθάριση του τηλεοπτικού τοπίου, και για τη μεταρρύθμιση στην Υγεία, και για μια σειρά άλλες εκκρεμότητες. Αισιόδοξος και για την κυβερνητική σταθερότητα και την αποτυχία των σχεδίων που θέλουν οικουμενικές και άλλες τερατογενέσεις, για να επαναλάβουμε τα λόγια του. Αισιόδοξος και για τη στήριξη της κοινωνίας στην προσπάθεια της κυβέρνησής του.

Πρωθυπουργός είναι, θα πείτε. Είναι υποχρεωμένος να είναι αισιόδοξος. Ίσως να έχει πάρει το μάτι του και τα λόγια του Τσώρτσιλ: Είμαι αισιόδοξος. Δεν φαίνεται να έχει καμιά χρησιμότητα να είμαι οτιδήποτε άλλο. Κοντά σε όλα αυτά όμως είναι βέβαιο ότι έχει πλέον καταλάβει, όπως και όλοι μας, ότι από μια άποψη και στο βάθος της η σημερινή αντιπαράθεση, σύγκρουση, αναμέτρηση είναι ακριβώς ανάμεσα στην αισιοδοξία και στην απαισιοδοξία. Ότι απέναντί του έχει ένα μέτωπο που εμφανίζει τα πάντα μαύρα κι άραχλα, προβλέπει καταστροφές και προαναγγέλλει Αρμαγεδδώνες.

Ποιοι είναι πίσω από αυτό το μαύρο μέτωπο δεν είναι μυστικό. Αλλά όσο κι αν έχει μια δόση από μαύρο χιούμορ ο τρόπος με τον οποίο ξετρυπώνουν μια καταστροφή σε

κάθε ευκαιρία, αυτή μόνο προπαγάνδα της πλάκας δεν είναι. Θέλουν να φθείρουν φυσικά την κυβέρνηση. Εντάξει. Φτιάχνουν όμως και ένα διαβρωτικό κλίμα για την οικονομία, για τη σταθερότητα, για τις τράπεζες, για την εμπιστοσύνη γενικώς. Κι αυτό αφήνει τη μούχλα του στα θεμέλια όχι του ΣΥΡΙΖΑ, ή της κυβέρνησης, αλλά της χώρας. Και χωρίς εμπιστοσύνη ξεχάστε τη την Αλεξάνδρεια της ανάκαμψης.

Τέλος πάντων, έτσι θα πάει το πράγμα. Είναι πολλά τα λεφτά, Άρη... Υπάρχουν όμως, για όποιον θέλει να βλέπει το ποτήρι μισογεμάτο, κάποια πράγματα που δικαιολογούν μια συγκρατημένη -όπως λένε οι διπλωμάτες- αισιοδοξία. Και όχι μόνο αυτά που είπε ο πρωθυπουργός. Ότι, για παράδειγμα, αυτή η κυβέρνηση δουλεύει περισσότερο απ' ό,τι μιλάει. Ότι οι περισσότεροι υπουργοί έκοψαν τα πολλά σούρτα φέρτα στα κανάλια και κοιτάζουν να μαζέψουν τα λερωμένα τ' άπλυτα τα παραπεταμένα των προηγούμενων. Ότι μαθαίνουν γρήγορα το μάθημά τους - άλλο αντιπολίτευση, άλλο διακυβέρνηση και δημόσια διοίκηση. Ότι ο ίδιος ο Τσίπρας έχει ωριμάσει -πολιτικά εννοούμε- ραγδαία μέσα στον ένα -αλλά τι ένα!- χρόνο της πρωθυπουργίας του. Ότι, ότι, ότι...

Καλά θα πάνε λοιπόν. Στο κάτω-κάτω από τους παλιούς δασκάλους μας πρέπει να έμαθαν να συνδυάζουν την αισιοδοξία της θέλησης με την απαισιοδοξία της γνώσης...

ΕΘΝΟΣ

Χρονιά ευθύνης για κυβέρνηση και αντιπολίτευση

Μερικά μόνο εικοσιπεντάωρα μας χωρίζουν από τη νέα χρονιά και είναι γενική η εκτίμηση πως τα όσα, θετικά ή αρνητικά, συμβούν στη διάρκειά της θα σημαδέψουν, ή ενδεχομένως και να καθορίσουν, το μέλλον της χώρας. Και είναι λογικό να συμβεί έτσι. Τα έξι χρόνια της αβεβαιότητας μέσα στην οποία ζει ο ελληνικός λαός είναι πολλά. Και είναι προφανές ότι αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχίζεται επ' αόριστον. Μοιραία θα έρθει η στιγμή που ή θα φανεί επιτέλους το φως στην άκρη του τούνελ ή η απογοήτευση θα εξελιχθεί στο κυρίαρχο συναίσθημα ενός λαού που θα έχει κουραστεί να περιμένει τις καλύτερες μέρες που όμως δεν λένε να έρθουν.

Είναι πολλοί εκείνοι που πιστεύουν, και όχι άδικα, ότι αυτή η καθοριστική χρονιά είναι το 2016. Και είναι βάσιμο το σκεπτικό που τους οδηγεί στην εκτίμηση ότι στη διάρκειά του θα κριθεί η πορεία μας, θετική ή αρνητική, για τα επόμενα 15 χρόνια. Ως κοινωνία έχουμε βιώσει μια εξοντωτική λιτότητα και έχουμε υπομείνει θυσίες και δοκιμασίες υπό τη διακυβέρνηση όλων των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων του τόπου. Τα όρια και οι αντοχές μας έχουν εξαντληθεί. Και είναι κάτι που το ξέρουν καλά εκείνοι που καλούνται να αποδείξουν επιτέλους ότι είναι ικανοί να φέρουν εις πέρας τον ιστορικό ρόλο που ανέλαβαν να διαδραματίσουν.

Η κυβέρνηση έχει την υποχρέωση να αποδείξει ότι δικαιούνταν τη δεύτερη ευκαιρία που της έδωσε το εκλογικό σώμα και ότι είναι σε θέση να οδηγήσει με ασφάλεια το σκάφος στο λιμάνι της προόδου και της ανάπτυξης. Και ο τρόπος για να το επιτύχει είναι μόνο ένας: να πείσει τον ελληνικό λαό με τα μέτρα και τις αποφάσεις της ότι και το σχέδιο αλλά και την αποφασιστικότητα διαθέτει για να δικαιώσει τις προσδοκίες εκείνων που την εμπιστεύτηκαν. Περιθώρια για αποτυχία, ολιγωρίες και καθυστερήσεις δεν υπάρχουν. Ο λαός περιμένει και δικαιούται αποτελέσματα.

Και η αντιπολίτευση, και πρωτίστως η αξιωματική, οφείλει να ανταποκριθεί στις ευθύνες που το Σύνταγμα προβλέπει και ο ελληνικός λαός της ανέθεσε. Εχοντας ρυθμίσει μάλιστα και τα του οίκου της και με το πλεονέκτημα μιας ηγεσίας με πρόσφατη εντολή από τους οπαδούς και τους φίλους του κόμματος, οφείλει να υπηρετήσει με σοβαρότητα και υπευθυνότητα την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας. Το 2016 είναι μια μάχη που πρέπει να κερδηθεί. Υπό την προϋπόθεση ότι όλοι -κυβερνώντες, αντιπολιτευόμενοι αλλά και λαός- θα ανταποκριθούμε στις υποχρεώσεις μας.